

Forslag som det, der nu her foreligger, kunde Folketinget ikke forhandle med nogen Nytte, fordi det forudsætter Kjøbenhavns Befæstning, og fordi det forhøjer de aarlige Militærudgifter. Men det er jo netop dette, som dette Forslag gør. Det forudsætter Kjøbenhavns Befæstning, og naar den højt-ærede Krigsminister kommer med det, er det, fordi han siger, at han er nu færdig med den og nu skal have det levende Værn i Orden, for at de kunne passe til hinanden, Fæstningen og det levende Værn. Det, som her foreslaas, er, som jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, Kronen paa Værket. Man kan dernæst ikke sige andet, end at dette Forslag ogsaa forhøjer de aarlige militære Udgifter lige saa godt som det Forslag, der forfæstedes for to Aar siden. Thi hvad er egentlig dette Forslag? Det er kun den bestaaende Hærløvs plus Krigsministerens Forslag for et Par Aar siden, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds selv var med til at stemme imod og nægte videre Fremme. Nu ved jeg nok, at da Forslaget kom her i Fjor, indtog det ærede Medlem en noget anden Stilling til det, en noget mærkelig Stilling for Resten. Da vi nemlig fastholdt den gamle Stilling og stemte mod Forslaget, sagde det ærede Medlem, at han slet ikke vilde være med til at stemme, hverken for eller imod. Han erklærede, at vi jo vare et Slags Flertal her i Salen og derfor havde et Ansvar, hvorimod det ærede Medlem ikke vilde have noget Ansvar og ikke vilde stemme til nogen af Siderne. I Aar kommer nu det ærede Medlem og siger: I skulle lade det gaa videre; det er en Fejltagelse, naar det ærede Medlem fra Ringløbing siger, at vi ikke kunne lade denne Sag gaa videre ikke blot af politiske, men ogsaa af økonomiske Grunde, thi det er klart, at det ærede Medlem fra Ringløbing ikke kan faa den Rettelse i Militærudgifterne, som han ønsker, hvis man stemmer imod det. Stemmer man imod det, saa vi ingen Nedsættelse, og derfor maa vi lade det gaa videre. Men, maa da jeg spørge det ærede Medlem: Saa vi nogen Nedsættelse i Militærudgifterne, fordi det ærede Medlem tillige med hans Meningsfæller og Højre lade dette Forslag gaa i et Udvalg? Nej, vi saa ikke Spor af Nedsættelse af den Grund, og baade Krigsministeren og de Medlemmer af Højre, som have talt, naar undtages den sidste ærede Taler (S. Dinesen), have langtfra stillet nogen Nedsættelse i Udsigt. Tværtimod! Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds sagde: Vi maa lade det gaa i Udvalg, saa kunne vi saa Beslthed til at komme frem

med et Forslag, hvori der er fremstillet, hvad vi ville, og det, som vi ville, er nærmest at vende tilbage til, hvad Venstre har villet i Halvfjerdserne, i 1873 og 1876; derfor maa vi have dette Udvalg. Men det ærede Medlem behøvede jo ikke at fende dette Forslag i Udvalg for at vise, hvad han og hans Parti ville; ville de vise det, kunne de meget godt fremtage Forslaget fra Halvfjerdserne og lade Bureauet trykke det op igen som selvstændigt Forslag og sige: Det er det, vi ville. De ville nu have, at vi skulle lade dette Forslag gaa i Udvalg af den Grund, men tror nu ogsaa det ærede Medlem virkelig, at det vil være meget oplysende for hans Bælgere og for os andre og for vore Bælgere ude i Landet, at han vil staa paa Standpunktet fra Halvfjerdserne? Tror det ærede Medlem, at saa Bælgernes straks ere klare paa, at vi saa Nedsættelser? Eller tror det ærede Medlem, at vi overhovedet saa Nedsættelser, fordi han stiller sig paa det Standpunkt? Jeg tror det ikke. Bælgernes ude i Landet ville ikke værdsætte det højt, at det ærede Medlem vender tilbage til sin tidligere Stilling i Halvfjerdserne, som han løb fra i 1880, thi den Gang stod det ærede Medlem og sagde: Vi ville have Nedsættelser i Militærudgifterne i Overensstemmelse med Venstres Program, men da saa Handlingens Dag kom, skete det modsatte, saa fik vi en betydelig Forøgelse i Militærudgifterne. Nu siger det ærede Medlem eller har han tidligere sagt, at den Forhøjelse, han den Gang gif med til, gif han med til for at undgaa et større Onde, og det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Kjær) sagde rent ud, at han gjorde det af den Grund, at han vilde undgaa et betydeligt større Onde, derfor gif han med til denne „forbandede“ Lov, tror jeg han kaldte det, af 1880. Men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at, naar han allerede den Gang saa, at det var en forbandet Lov, saa havde dog det rigtige Standpunkt været at stemme imod disse Udgifter. (S. Kjær: Det kunde ikke nytte!) Det kunde ikke nytte, siger det ærede Medlem; men han prøvede jo slet ikke derpaa, og den Vej, man slet ikke har prøvet at vandre paa, kan man ikke tale om, hvorledes den er, eller hvor den fører til. Men det ærede Medlem og hans Meningsfæller — jeg husker meget vel dette — maa erindre, at det Forslag, som den Gang forelaa, naaede ikke op til den Sum, som vi hidtil gave ud til vort Militærvæsen efter Hærløven af 1867. Selv „det sidste Ord“, der skulde komme frem, inden Fællesudvalget gif fra hinanden, og som de vare saa bange for i selve Fællesudvalget, naaede ikke denne